Diumenge 12 (B) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 4,35-41): I els digué [Jesús] aquell dia, quan es va fer tard: «Travessem a l'altra banda». I havent acomiadat la multitud, se l'enduen en la barca tal com era; i altres barques eren amb ell. I s'aixeca una gran tempesta de vent i les onades es ficaven en la barca, de tal manera que ja s'omplia la barca. I ell era a la popa, sobre un capçal, dormint; i el desperten i li diuen: «Mestre, ¿no et fa res que ens perdem?». I aixecant-se, increpa el vent i diu al mar: «Calla, emmudeix!». I el vent cessà, i es feu una gran bonança. I els digué: «Per què sou porucs? ¿Encara no teniu fe?». I temeren amb un gran temor, i es deien uns als altres: «Qui, doncs, és aquest, que fins el vent i el mar l'obeeixen?».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Mestre, ¿no et fa res que ens perdem?»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui —en aquests temps de «gran temporal»— ens veiem interpel·lats per l'Evangeli. La humanitat ha viscut drames que, com onades violentes, s'han precipitat sobre homes i pobles sencers, particularment durant el segle XX i l'albada del XXI. I, a vegades, ens brolla de l'ànima preguntar-li: «Mestre, ¿no et fa res que ens perdem?» (Mc 4,38); si Vós veritablement existiu, si Vós sou Pare, per què aquests esdeveniments?

Davant del record dels horrors dels camps de concentració de la II Guerra Mundial, el Papa Benet es pregunta: «¿On era Déu en aquells dies? ¿Per què romangué en silenci? ¿Com pogué tolerar aquest excés de destrucció?». Una pregunta que Israel, ja en l'Antic Testament, es feia: «Per què dorms? ¿(...) Per què ens amagues la mirada i oblides el dolor que ens oprimeix? (Sl 44,24-25).

Déu no respondrà aquestes preguntes: a Ell li podem demanar tot menys el perquè de les coses; no tenim dret a passar-li comptes. En realitat, Déu hi és i hi és tot parlant; som nosaltres els qui no hi som [en la seva presència] i, per tant, no oïm la seva veu: «Nosaltres —diu Benet XVI— no podem escrutar el secret de Déu. Solament hi veiem fragments i ens equivoquem si volem fer-nos jutges de Déu i de la història. En aquest cas, no estaríem defenent l'home, sinó que contribuírem només a la seva destrucció».

En efecte, el problema no és que Déu no existeixi o que no hi sigui, sinó que els homes visquem com si Déu no existís. Heus aquí la resposta de Déu: «Per què sou porucs? ¿Encara no teniu fe?» (Mc 4,40). Això diu Jesús als apòstols, i el mateix li digué a santa Faustina Kowalska: «Filla meva, no tinguis por de res, Jo sempre sóc amb tu, tot i que sembli que no hi sóc».

Fem el propòsit de no preguntar-li més, i, en lloc d'això, comprometem-nos a pregar i respectar la seva voluntat i..., aleshores hi haurà menys drames... i, astorats, exclamarem: «Qui, doncs, és aquest, que fins el vent i el mar l'obeeixen?» (Mc 4,41). —Jesús, en Vós confio!

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «En els moments d'inquietud, no us deixeu vèncer per l'onatge. No obstant, si bufa el vent, si s'esvaloten les passions de la nostra ànima, no desesperem: despertem el Crist perquè puguem navegar amb bonança i arribar al port de la pàtria» (Sant Agustí)

- «Quan en aquesta barca hi puja Jesús, el clima immediatament canvia: tots se senten units en la fe en Ell. La fe ens dóna la seguretat de la presència de Jesús, sempre al nostre costat, de la seva mà que ens aferra per a sostreure'ns dels perills» (Francesc)

- «(...) 'Així com el Crist va dur a terme l'obra de la redempció enmig de la pobresa i la persecució, també l'Església és invitada a seguir aquest mateix camí per tal de comunicar als homes els fruits de la salvació (Concili Vaticà II)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 853)